ἀστραπιαία κίνησι τὸ βύθισε ὡς τὴ λαβὴ στὸ λαρύγγι τοῦ ληστοῦ..

Ἕνα κῦμα ὁρμητικὸ αἵματος, ζεπετάχτηκε ἀπ' τὴ φριχτὴ πληγὴ καὶ τῆς ἔβαψε τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο. Κι' ὁ λῃστής, μουγκρίζοντας σὰν θῶδι ποὺ τὸ σφάζουν, ἄνοιξε διάπλατα τὰ χέρια του καὶ ξαπλώθηκε βαρειὰ στὴ χλόη...

Ἡ Στέλλα, λάμποντας ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρὰ κι' ἀπὸ ἀνακούφισι, ἔσκυψε στὸ πτῶμα γονατίζοντας... Ἔπιασε τὸ δεξὶ του χέρι, ἀνασήκωσε τὸ φαρδὺ μανίκι του καὶ κλείνοντας τὰ μάτια της —ἀπὸ ἄθελη φρίκη—ἔβοσκε σύρριζα ἀπ' τὸν ἀγκῶνα!

Ὕστερα τινάχτηκε ὀρθή... Δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ αἱματόλουστο κι' ἀκρωτηριασμένο πτῶμα τοῦ κακούργου.. Κρατῶντας τὸ κομμένο χέρι του κάτω ἀπ' τὴν ποδιά της καὶ σφίγγοντας τὸ ματωμένο στιλέττο της, χώθηκε μέσα σὲ μιὰ λόχμη γιὰ νὰ κρυφτῆ ἐκεῖ ὡς τὸ βράδυ..

Ἡ νύχτα ἦρθε, ὕστερα ἀπὸ ὧρες ἀτελείωτης ἀγωνίας γιὰ τὴ μουδιασμένη κοπέλλα... Ἦταν νύχτα ψυχρή, σκοτεινὴ κι' ὁ βορρᾶς οὐρλιαζε πένθιμα ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους...

Τότε βγῆκε ἀπ' τὴ λόχμη της ἡ Στέλλα, καὶ μὲ βῆμα σερνάμενο χώθηκε πιὸ βαθειὰ στὸ ἀπαίσιο δάσος... Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ κλάψιμο τοῦ ἀνέμου καὶ γιὰ τοὺς νεκρικοὺς θρήνους τῶν νυχτοπουλιῶν... Βάδιζε....

Βάδιζε πρὸς τὸ χωριὸ Φικάζε...

Μεσάνυχτα... Ἡ Στέλλα σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα μιᾶς χαμοκαλύβας, ἀπ' τὶς πρῶτες στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ κι' ἐξαντλημένη, βογγῶντας ἀπ' τὸν κόπο, χτύπησε...

—Γρηά-μάννα, ἄνοιξέ μου!... Εἶμ' ἐγώ, ἡ Στέλλα!

Λίγες στιγμές, ἀκόμα... Ἡ Σαβέρια ἄνοιξε ἐπιτέλους, ἀλλὰ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔσβησε τὸ μικρὸ λυχνάρι της...

Ἡ Στέλλα μπῆκε, ψαχουλεύοντας μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι... Ξανάκλεισε τὴν πόρτα τῆς χαμοκαλύβας, τὴν ἀμπάρωσε κ' ἡ γρηὰ Σαβέρια ἄναψε τὸ λυχνάρι πάλι...

—Μπᾶ;... Τί εἶν' αὐτό; ξεφώνισε.

Κι' ἔσκυψε στὸ πάτωμα τὸ χωματένιο, ὅπου κοίτονταν τώρα τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο χέρι, μαυροκίτρινο ἀπ' τὸν θάνατο κι' ἀπ' τὶς ξερὲς αἱματηρὲς κηλῖδες, ἀπαίσιο μὲ τὰ συσπασμένα ζεσά του δάχτυλα...

—Τί εἶνε;... Εἶνε τὸ χέρι τοῦ φονιᾶ! μουρμούρισε ἡ Στέλλα. Δὲν στοῦταξα, ὅτι θὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ Ὄρσο;

Ἀνατριχιασμένη στὴν ἀρχὴ ἡ γρηὰ-Σαβέρια, γαληνεμένη τώρα ἀπὸ μιὰ ἀγρία χαρά, κύτταξε κατάμματα τὴ βουβὴ κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε:

—Ὕστερα θὰ σὲ φιλήσω καὶ θὰ σὲ πῶ κόρη μου!... Πρέπει πρῶτα νὰ ξορκίσω τὸ ἄτιμο ἐκεῖνο χέρι, ποῦκοψε τὴ ζωὴ ποὺ χάρισα ἐγὼ στὸ γυιό μου!...

Ἔσκυψε σὲ μιὰ γωνιά, σήκωσε ἕνα δέμα κληματόβεργες ξερές, ἔκρυψε στὴν ποδιά της τὸ κομμένο χέρι καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν καλύβα της. Κατάκοπη ἡ Στέλλα, τὴν ἀκολούθησε ὡστόσο, μὴν ξέροντας τί σκόπευε νὰ κάνη...

Σιωπηλές, βάδισαν πλάϊ-πλάϊ ἀρκετὴ ὥρα, ἀνάμεσα στὸ ζοφερὸ σκοτάδι καὶ στὸ κλάψιμο τοῦ βορρᾶ...

Ἔφτασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι...

—Ἐδῶ πρέπει! μουρμούρισε ἡ γρηὰ-Σαβέρια, καὶ στάθηκε.

Ἔρριξε τὶς κληματόβεργες καταμεσῆς στὸ σταυροδρόμι, ἄναψε μιὰ δυνατή, φλογόβολη φωτιὰ κι' ἔρριξε ἀπάνω της τὸ νεκρικὸ ἐκεῖνο χέρι... Ὕστερα, συνδαυλίζοντας διαρκῶς τὴ φωτιά, μουρμούριζε—διαρκῶς ἐπίσης—ἀκατανόητα ξόρκια καὶ πνιχτὰ ξεφωνητά..

Ἡ Στέλλα, ἀνατριχιασμένη σύγκορμη ἀπ' τὴ διαβολική, τὴν καταχθονία ἐκείνη σκηνή, ἔτρεμε κι' ἔκλαιγε... ἔτρεμε κι' ἔκλαιγε... βουβή.

Ἡ τελευταία λάμψι τῆς φωτιᾶς, ἔσβησε κι' αὐτή... Ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ συνεπαίρνη καὶ νὰ σπρώχνη μακρυὰ τὶς στάχτες καὶ τὶς σπίθες.. Κ' ἡ γρηὰ-Σαβέρια ἔπαψε τὰ ξόρκια της.

Κλώτσησε ὕστερα μὲ ἀγρία χαρὰ τὸ μισοκαβουρνιασμένο λείψανο, τὸ τίναξε πέρα κεῖ στὸ κοντινὸ χαντάκι καὶ μούγκρισε:

—Στέλλα! Κ ὁ ρ η μου!.. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω!.. Καὶ πᾶμε ὕστερα στὸ φτωχοκάλυβό μου, νὰ κλάψουμε καὶ νὰ μοιρολογήσουμε τὸ γυιό μου!...

—Ὄρσο, σ' ἀγαποῦσα... Σὲ λάτρευα... Συχώρα με, Θεέ μου... Τὸν ἀγαποῦσα... καί... γι' αὐτό... τοῦ πῆρα ἐκδίκησι...γιὰ τὸ χυμένο, τὸ ἀδικογυμένο αἷμα του!...

Αὐτὰ μουρμούρισε, σὰν μισοπεθαμμένη, ἡ Στέλλα.

Κι' ἄπλωσε τὸ χλωμὸ καὶ παγωμένο μέτωπό της στὰ στεγνὰ κι' ἄσαρκα χείλη τῆς γρηὰ-Σαβέριας!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Κατόπιν τῆς τελευταίας πολύκροτης δίκης γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ υἱοῦ Λίντμπεργκ, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐξέδωκε ἕνα νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο στὸ ἑξῆς τὰ πρακτικὰ τῶν διαφόρων Κακουργοδικείων θὰ κρατοῦνται φωνοληπτικῶς.

—Εἰδικὰ μικρόφωνα θὰ εἶνε τοποθετημένα μπροστὰ στὴν ἕδρα τῶν δικαστῶν, τοῦ εἰσαγγελέως, τῶν ἐνόρκων, τῶν δικηγόρων, στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καὶ στὸ μικρὸ κιγκλίδωμα, ὅπου κάθηνται οἱ μάρτυρες ὅταν δίνουν τὴν κατάθεσί τους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

—Τὰ μικρόφωνα αὐτὰ θὰ παραλαμβάνουν τὴ φωνὴ τοῦ ἑκάστοτε ὁμιλοῦντος καὶ θὰ τὴν μεταφέρουν δι' ἠλεκτρικοῦ σύρματος σ' ἕνα πλαγινὸ δωμάτιο, ὅπου θὰ λειτουργῆ ἀδιακόπως τὸ μηχάνημα τῆς φωνοληψίας καὶ ἡ φωνὴ θ' ἀποτυποῦται πάνω σὲ μιὰ μετάλλινη ταινία.

—Ἡ ταινίες αὐτὲς θὰ κρατοῦνται κατόπιν στὰ ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων ὡς πλήρη καὶ λεπτομερῆ πρακτικὰ τῶν διαφόρων δικῶν, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ φθαροῦν.

—Ἕνας κάτοικος τῆς Ἰταλικῆς πόλεως Τορέντο, ἡλικίας 54 ἐτῶν, ἄστεγος καὶ ἄνεργος, εἶχε καταδικασθῆ σὲ δίμηνο φυλάκισι ἐπὶ ἀλητεία.

—Ὅταν ὅμως ἐξέτισε τὴν ποινήν του καὶ βγῆκε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴ φυλακή, εἶδε ὅτι ἐκινδύνευε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο.

—Παρουσιάστηκε λοιπὸν σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν ξαναστείλουν...στὴ φυλακή! Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρμόδιος ἀστυνόμος ἀρνιόταν νὰ ἱκανοποιήση τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀπαίτησί του, ὁ ἀλήτης ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἄρπαξε τὸ ξίφος ἑνὸς παρευρισκομένου καραμπινιέρου κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μ' αὐτὸ τὸν ἀστυνόμο κατακέφαλα!

—Ἔτσι ἐξασφάλισε τὴν ἐπάνοδό του στὴ φυλακὴ καὶ μάλιστα γιὰ ἀρκετὸ διάστημα!

—Τὸ ἀστεροσκοπεῖο τῆς Βιέννης ἀνεκοίνωσεν ὅτι στὴν περιοχὴ τῆς πόλεως Γκούτεμπεργκ, ἔγινε ὁρατὴ κατὰ τὸ μεσονύκτιο τῆς 25ης πρὸς τὴν 26ην Μαρτίου μιὰ τεραστία πύρινη σφαῖρα, ἡ ὁποία διέσχισε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὸν οὐρανό. Κατόπιν διαρρέθηκε σὲ πολλὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν στὴ γῆ.

—Ἦταν ἕνας διάπυρος ἀερόλιθος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πτῶσι του ἄφινε πίσω του μιὰ φωτεινὴ οὐρά. Τόσο δὲ ἐκτυφλωτικὸ ἦταν τὸ φῶς τῆς οὐρᾶς τοῦ ἀερολίθου αὐτοῦ, ὥστε οἱ πετεινοὶ τοῦ Γκούτεμπεργκ ἄρχισαν νὰ λαλοῦν, νομίζοντες ὅτι εἶχε ξημερώσει!...

—Στὸ Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας αὐτοκτόνησαν πρὸ ἡμερῶν ταυτοχρόνως δύο νεαροὶ ἐπιστήμονες, ὁ ἕνας μηχανικὸς κι' ὁ ἄλλος ὀδοντοϊατρός, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐξακρίβωσεν ἡ ἀστυνομία, ἦσαν μέλη τοῦ συλλόγου «Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν».

—Ἀπὸ ἕνα κοινὸ γράμμα ποὺ ἄφησαν οἱ δυὸ αὐτόχειρες ἀπεκαλύφθη, ὅτι προέθησαν στὸ διάβημά τους αὐτὸ γιατὶ ἐπίστευαν στὴ θεωρία τῆς μετεμψυχώσεως καὶ γιατὶ ἤθελαν νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριό της.

—Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστικὴ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Οὐάσιγκτων, οἱ ἐρυθρόδερμοι Ἰνδοὶ ποὺ ζοῦν σήμερα στὴν Ἀμερικὴ ἀνέρχονται σὲ 314.000, ἐνῶ ὅταν ἀπεβιβάσθη ἐκεῖ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ 250.000.

—Οἱ ἐρυθρόδερμοι ὅμως τῆς ἐποχῆς τοῦ Κολόμβου ἦσαν ὅλοι καθαρόαιμοι, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μονάχα 100.000 περίπου εἶνε καθαρόαιμοι. Οἱ ἄλλοι προέρχονται ἐξ ἐπιμιξίας ἐρυθροδέρμων μετὰ λευκῶν ἢ μαύρων.

—Ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος τοῦ Λονδίνου ἐπλουτίσθη τελευταῖα μὲ ἕναν μεγαλοπρεπῆ πετεινό, ὁ ὁποῖος ἀγοράσθηκε ἀπὸ ἕναν κτηνοτρόφο τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, ἀντὶ 5.000 λιρῶν!

—Ὁ παράδοξος αὐτὸς πετεινὸς ἔχει οὐρὰ μήκους 3.60 μέτρων! Προέρχεται δὲ ἀπὸ διασταύρωσι φασιανοῦ καὶ κότας.

—Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας Χίλγκερμαν, κατόπιν μακρᾶς παραμονῆς του στὴ Γουίνεα, ἀνεκοίνωσε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τοῦ Μονάχου ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις περὶ τῆς φυλῆς τῶν Νέγρων.

—Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Νέγρων δὲν γεννῶνται μαῦρα, ἀλλὰ ἡ ἐπιδερμίς τους μαυρίζει μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου.

—Ἕνα παιδὶ Νέγρου, ὅταν γεννηθῆ, ἔχει τὸ ἴδιο ἀκριβῶς χρῶμα μὲ ἕνα νεογέννητο λευκῶν γονέων. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, τὸ δέρμα του παίρνει μιὰ σκούρα ἀπόχρωσι, σχεδὸν λιλά. Κατόπιν τὸ χρῶμα του γίνεται ἀνοικτὸ καστανὸ καὶ διατηρεῖται ἔτσι ἐπὶ 2—3 μῆνες. Ὅταν δὲ τὸ παιδὶ συμπληρώσει τοὺς ἕξη μῆνες ἀπὸ τὴ γέννησί του, τότε τὸ δέρμα του ἀρχίζει νὰ μαυρίζη!...

Ἡ Ρωσσία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα, ὑποφέρει ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν λύκων. Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι στὴν προπολεμικὴ ἰδίως Ρωσσία ζοῦσαν παρατάνω ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λύκων!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ